

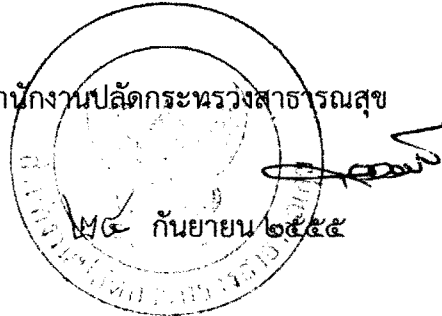

ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๒/ว ๒๕๖

ถึง สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด โรงพยาบาลศูนย์และโรงพยาบาลทั่วไป ทุกแห่ง

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขขอส่งจุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ ๙/๒๕๕๕ มาให้ เพื่อเผยแพร่ให้ข้าราชการและลูกจ้างในสังกัดนี้ได้ทราบโดยทั่วกัน และผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม สำนักงานกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข และสามารถดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ www.winaimoph.com

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

๗๕ กันยายน ๒๕๕๕

สำนักบริหารกลาง

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

โทร. ๐ ๒๕๙๐ ๑๓๑๔

โทรสาร ๐ ๒๕๙๑ ๘๕๘๙

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม

ฉบับที่ ๙/๒๕๕๕

เริ่มต้นฉบับนี้ขอนำคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๓๗๙/๒๕๕๔ กับคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๔๖/๒๕๕๔ ซึ่งได้คัดย่อมาจากบทความทางวิชาการที่เผยแพร่อยู่ในเว็บไซต์ของศาลปกครอง ซึ่งเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ซึ่งมีหน่วยงานหลายแห่งในสังกัดที่มีปัญหาลักษณะคล้ายกัน มองได้หลายมิติ ทั้งในมิติของผู้ปฏิบัติงานด้านกฎหมาย ผู้โต้แย้งข้อบัญญัติ และผู้บริหาร ที่สามารถประยุกต์นำไปใช้ประโยชน์ได้ จึงนำมาเผยแพร่ต่อให้คนที่ยังไม่ได้อ่านได้ลองศึกษาดู ต่อจากคำพิพากษาศาลปกครองจะเป็นคำวินิจฉัยของคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมซึ่งจริงอยู่แม้ไม่ใช่คำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาล แต่หากผู้อุทธรณ์พึงพอใจ เช่น ได้รับการลดหย่อนโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออกจากราชการ ทำให้ได้รับบำเหน็จบำนาญไม่กลับบ้านมือเปล่า หรือลดโทษเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ทำให้ได้กลับเข้ามารับราชการทำงานต่อ เรื่องก็จะยุติที่นี้ไม่ไปถึงศาลปกครอง ดังนั้น เราจึงควรรู้แนวทางการวินิจฉัยขององค์กรไว้ด้วย ปิดท้ายด้วยกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัยเหมือนเช่นเคย และหากท่านมีข้อเสนอแนะหรือต้องการติชมจะแจ้งให้ทราบก็สามารถติดต่อโดยตรงได้ที่กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรมหรือเยี่ยมชมทางเว็บไซต์ <http://www.winaimoph.com/> ครับ

เรียนกฎหมายจากคำพิพากษาศาลปกครอง

๑ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๓๗๙/๒๕๕๔

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ตามมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจออกคำสั่งให้ข้าราชการซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในราชการบริหารส่วนภูมิภาคในเขตจังหวัดปฏิบัติหน้าที่อย่างหนึ่งอย่างใดหรือออกคำสั่งย้ายข้าราชการดังกล่าว โดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการและการบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ แต่การใช้อำนาจต้องตั้งอยู่บนความเป็นธรรมในการบริหารงานบุคคลตามระบบคุณธรรม โดยต้องเป็นการใช้ดุลพินิจอย่างเหมาะสมหรือเป็นดุลพินิจโดยชอบ โดยคำนึงถึงประสิทธิภาพและประโยชน์ของทางราชการที่จะได้รับในการดำเนินการบริการสาธารณะและขวัญกำลังใจของข้าราชการประกอบกัน ซึ่งการสั่งให้ข้าราชการไปปฏิบัติหน้าที่อย่างหนึ่งอย่างใดหรือการย้ายข้าราชการย่อมมีผลกระทบต่อ

ข้าราชการผู้นั้นทั้งในทางที่เป็นประโยชน์คือข้าราชการผู้นั้นพึงพอใจ หรือในลักษณะที่เข้าใจว่าถูก ลงโทษถูกกั้นแกล้งหรือไม่ได้รับความเป็นธรรม และโดยปกติการออกคำสั่งย้ายข้าราชการผู้ออกคำสั่ง สามารถพิจารณาออกคำสั่งได้โดยไม่จำเป็นต้องให้ข้าราชการผู้นั้นมีโอกาสโต้แย้งและแสดง พยานหลักฐานของตน แต่กรณีดังกล่าวหมายถึงกรณีแต่งตั้งโยกย้ายตามปกติโดยมีพยานหลักฐานและ เหตุผลสนับสนุนที่เพียงพอประกอบในการใช้ดุลพินิจสั่งย้าย แต่มิใช่หมายความรวมถึงการแต่งตั้ง โยกย้ายที่มีสาเหตุจากการร้องเรียนกล่าวหาการปฏิบัติงานของข้าราชการซึ่งเป็นกรณีโยกย้ายที่ไม่ปกติ การใช้อำนาจในการพิจารณาสั่งย้ายต้องเป็นการใช้อำนาจโดยชอบมีพยานหลักฐานหรือเหตุผล สนับสนุนที่เพียงพอและก่อนมีคำสั่งย้ายผู้มีอำนาจในการออกคำสั่งจะต้องพิจารณาให้ความเป็นธรรม

เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า คณะกรรมการเพื่อพิจารณาความ เหมาะสมตามคำสั่ง อ.ก.พ. จังหวัด ได้ประชุมพิจารณาการแต่งตั้ง โยกย้ายข้าราชการสาธารณสุขอำเภอในปี ๒๕๔๔ เห็นชอบให้ย้ายผู้ฟ้อง คดี โดยให้เหตุผลว่าเพื่อความเหมาะสม ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีคำสั่งให้ผู้ฟ้อง คดีไปปฏิบัติราชการที่กลุ่มงานอนามัยสิ่งแวดล้อมและอาชีวอนามัย สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนขอความเป็น ธรรมต่อทางจังหวัดและสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข นายแพทย์ สาธารณสุขจังหวัดได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง และรายงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ผู้ตรวจราชการกระทรวงสาธารณสุข และผู้ถูกฟ้องคดี(ผู้ว่าราชการ จังหวัด) สรุปว่าผู้ฟ้องคดีบริหารงานบกพร่องมีปัญหาเรื่องการเงิน และมีปัญหาด้านมนุษยสัมพันธ์และการ ประสานงาน โดยนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดมีคำสั่งให้ย้ายทันทีที่รายงานให้ตกเดือนและให้ปรับปรุงการ ทำงานและปรับปรุงตัวโดยใช้เวลา ๒ สัปดาห์ และคอยติดตามประเมินผลจากบุคลากรของกิ่งอำเภอ ป. ประกอบกับนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดคนเดิมในฐานะประธานคณะกรรมการพิจารณาการแต่งตั้ง โยกย้ายสาธารณสุขอำเภอในปี ๒๕๔๔ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดคนปัจจุบันว่า กรณีโยกย้ายผู้ฟ้องคดีมาประจำที่กลุ่มงานอนามัยสิ่งแวดล้อมและอาชีวอนามัยมีเหตุผลคือ ผู้ฟ้องคดีไม่มีวุฒิ ภาวะในการบริหารงาน ขาดภาวะผู้นำ ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้ใต้บังคับบัญชาส่วนใหญ่ ประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพของงานในหน้าที่รับผิดชอบต่ำ ถูกร้องเรียนตลอดเวลาในเรื่องการบริหารงานและการเงินการ คลัง ผู้บังคับบัญชาได้กล่าวตักเตือนแล้วหลายครั้งและให้โอกาสย้ายไปปฏิบัติงานในตำแหน่งสาธารณสุข อำเภออื่นมาแล้ว ๑ ครั้งในปีงบประมาณ ๒๕๔๓ แต่ไม่มีการปรับปรุงตนเองในช่วง ๑ ปีที่ผ่านมา และ เจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณสุขรวม ๑๒ คน ร้องเรียนว่าได้รับความเดือดร้อนจากพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดี จนทำให้เจ้าหน้าที่ขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน การย้ายผู้ฟ้องคดีจึงมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ฟ้องคดี ได้ปรับปรุงวุฒิภาวะด้านบริหาร และปรับปรุงประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ตลอดจนเพื่อแก้ไขปัญหา ความวุ่นวายการขาดขวัญกำลังใจและความระส่ำระสายภายในองค์กร แม้ว่าการให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ ในครั้งนี้อาจเป็นการลดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งบริหารซึ่งมีอำนาจหน้าที่

ความรับผิดชอบที่ชัดเจนตามกฎหมายมาปฏิบัติงานประจำที่กลุ่มงานอนามัยสิ่งแวดล้อมและอาชีวอนามัย โดยไม่มีอัตราตำแหน่งที่เทียบเท่ากันรองรับ และจะมีหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างใดก็ขึ้นอยู่กับหัวหน้ากลุ่มงานหรือผู้บังคับบัญชาจะมีการมอบหมายก็ตาม แต่ถือได้ว่านายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีแทนการลงโทษทางวินัย ซึ่งถือเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนาบุคลากร อันเป็นหน้าที่ของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๘๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนพ.ศ. ๒๕๓๕ โดยการพัฒนา ให้ผู้ได้บังคับบัญชามีวินัยป้องกันมิให้ผู้ได้บังคับบัญชากระทำผิดวินัย รวมทั้งขจัดเหตุที่อาจก่อให้เกิดการกระทำผิดวินัยในเรื่องที่อยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการป้องกันตามสมควรแก่กรณีได้ การว่ากล่าวตักเตือนและการย้ายผู้ฟ้องคดี จึงถือเป็นมาตรการป้องกันการกระทำผิดวินัยที่ผู้บังคับบัญชามีอำนาจกระทำได้โดยชอบอีกด้วย ดังนั้น จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบ คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติหน้าที่ (ย้าย) ที่กลุ่มงานอนามัยสิ่งแวดล้อมและอาชีวอนามัยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดจึงชอบด้วยกฎหมาย

๑ คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๔๖/๒๕๕๔

ข้อเท็จจริงมีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (ผู้อำนวยการวิทยาลัย) มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี กรณีที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการครูและทำหน้าที่หัวหน้างานทะเบียนทำการแก้ไขปลอมแปลงผลการเรียนของนายช่าง (นักศึกษา) เพื่อให้นายช่างจบการศึกษาและรับรองเอกสารภาพถ่ายทะเบียนแสดงผลการเรียนอันเป็นเท็จ คณะกรรมการสอบสวนทางวินัยมีมติว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ เปอร์เซ็นต์เป็นเวลาหนึ่งเดือน ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (อ.ก.ค. สำนักงานฯ) มีมติยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้อำนาจโดยมิชอบกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี เนื่องจากมีเหตุโกรธเคืองผู้ฟ้องคดี ซึ่งก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เคยแสดงท่าทีชอบผู้ฟ้องคดีในเชิงขู่สาวต้องการให้ผู้ฟ้องคดีเป็นภริยาน้อยแต่ถูกปฏิเสธ ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีคอยจับผิดและมีหนังสือชี้แจงต่อผู้บังคับบัญชาโดยแสดงความหมิ่นประมาท ผู้ฟ้องคดีจึงได้แจ้งความดำเนินคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฐานหมิ่นประมาท ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งความผู้ฟ้องคดีฐานเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องศาลปกครองขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมทั้งให้คืนเงินเดือนที่ถูกตัดไปด้วย

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีกรณีแก้ไขผลการเรียนของนายช่างเป็นการกระทำโดยมิชอบและมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อทำการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้ และหากสอบสวนพบว่ามีพฤติการณ์กระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจกำหนดโทษและมีคำสั่งลงโทษทางวินัยได้ตามสมควรแก่กรณี และเนื่องจากการดำเนินการสอบสวนทางวินัยตั้งแต่การออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน การพิจารณากำหนดโทษ เป็นการพิจารณาทางปกครอง และคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทาง

ปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อปรากฏว่าก่อนที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีมีปัญหาความขัดแย้งกันจนถึงขั้นมีการร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำเรื่องและผู้ฟ้องคดีแก้ไขผลการเรียนของนายช่าง ที่เกิดขึ้นตั้งแต่เดือนเมษายน ๒๕๓๙ มาดำเนินการทางวินัยลงโทษผู้ฟ้องคดีในปี ๒๕๔๐ โดยเข้าใจว่าผู้ฟ้องคดีทำบัตรสนเท่ห์และแจ้งความดำเนินคดีตนในข้อหาหมิ่นประมาท ทำให้เห็นได้ว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจโดยโหดะจริตกลั่นแกล้งผู้ใต้บังคับบัญชา ขาดคุณธรรมและเมตตาธรรม

เมื่อปรากฏว่า ก่อนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีมีปัญหาความขัดแย้งกันจนถึงขั้นแจ้งความร้องทุกข์กล่าวโทษซึ่งกันและกันต่อพนักงานสอบสวน กรณีถือว่ามีสภาพร้ายแรงที่อาจทำให้การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางโดยสภาพภายในของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่อาจทำการพิจารณาทางปกครองเรื่องนี้ได้ตามมาตรา ๑๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และกรณีนี้มีใช้กรณีไม่มีเจ้าหน้าที่อื่นปฏิบัติหน้าที่แทนเพราะยังมีผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปของผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สามารถดำเนินการสอบสวนได้ และมีใช้กรณีเป็นความจำเป็นเร่งด่วนหากปล่อยให้ล่าช้าจะเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะหรือสิทธิบุคคลโดยไม่มีทางแก้ไขได้อันจะเป็นข้อยกเว้นมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๓ ถึงมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.๒๕๓๙ มาใช้บังคับตั้งนั้นการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี โดยการออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย การพิจารณาความผิด และพิจารณาโทษโดยมีคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือน จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ตัวอย่างคำวินิจฉัย ก.พ.ค.

ข้อเท็จจริงมีว่า ผู้อุทธรณ์เดิมรับราชการตำแหน่งนักวิชาการฯ ระดับชำนาญการ ประจำจังหวัดเนปาล อุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งนักวิชาการฯ ๖ ว จังหวัดอินเดีย ได้กระทำการเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร ทำให้นางสาวเอได้รับความอับอาย เสียชื่อเสียงถูกดูหมิ่นหรือเกลียดชัง โดยใช้กล้องถ่ายวิดีโอและเว็บไซต์ของราชการเป็นเครื่องมือถ่ายทำ

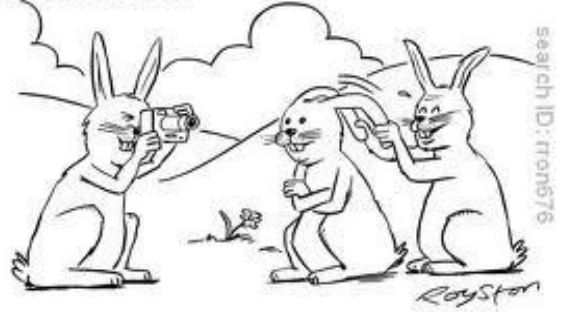
และเผยแพร่ ซึ่งหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวในหน้าแรกอย่างน้อย ๒ วัน สร้างความเสียหายแก่ชื่อเสียงของกรมพ. ต้นสังกัด และได้ถูกตำราวจับกุมตัว

ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่า ไม่ได้บังคับให้นางสาวเอมีเพศสัมพันธ์กับนายเสือตามที่คณะกรรมการสอบสวนกล่าวหา แต่เป็นความเต็มใจของนางสาวเอเอง แม้ตนจะเป็นผู้บันทึกภาพการมีเพศสัมพันธ์ดังกล่าวและเป็นผู้เก็บวีซีดีบันทึกภาพไว้ แต่ไม่ได้เป็นผู้นำวีซีดีไป

เผยแพร่หรือเกี่ยวข้องใดๆ กับการเผยแพร่ภาพลามกอาจารย์ของนางสาวเอ ซึ่งในวันและเวลาที่มีการเผยแพร่ภาพ ตนได้เดินทางไปติดตั้งระบบไฟฟ้าและไปปฏิบัติงานที่อื่น ตนเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการสอบสวน ไม่มีโอกาสแสดงหลักฐานและพยานบุคคลเพิ่มเติม จึงขอความเป็นธรรมและให้ ก.พ.ค. สอบสวนเพิ่มเติมใหม่ด้วย

ก.พ.ค. พิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์และนางสาวเอคบหาอยู่กินกันฉันสามีภรรยาอย่างเปิดเผยโดยมิได้จดทะเบียนสมรส เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๗ บุคคลทั้งสองได้ไปเปิดห้องพักโรงแรมแห่งหนึ่งในจังหวัดอินเดีย แล้วผู้อุทธรณ์ได้โทรศัพท์เรียกนายเสือมาที่ห้องพักเพื่อมีเพศสัมพันธ์กับนางสาวเอ และผู้อุทธรณ์ใช้กล้องวิดีโอของหน่วยงานต้นสังกัดถ่ายภาพไว้ และบันทึกลงในแผ่นวีซีดี ๒ แผ่น เก็บไว้ที่บ้านพักของตน ต่อมาได้ปรากฏภาพการมีเพศสัมพันธ์ของนายเสือกับนางสาวเอเผยแพร่ในเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตและเป็นข่าวลงหน้าหนังสือพิมพ์อย่างแพร่หลาย ซึ่ง ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่เผยแพร่ภาพผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตโดยใช้หมายเลขไอพีของหน่วยงานนั้น น่าจะเป็นข้าราชการของหน่วยงานหรือบุคคลที่สามารถใช้ระบบอินเทอร์เน็ตของหน่วยงาน โดยเฉพาะการเผยแพร่ได้ระบุรายละเอียดส่วนบุคคลของนางสาวเอ ไว้ด้วย เช่น ชื่อเล่น สถานศึกษา ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานที่ชัดเจนเพียงพอที่จะพิสูจน์ได้ว่าผู้อุทธรณ์เป็นผู้ทำการเผยแพร่ภาพจริง ประกอบกับเมื่อประมาณเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘ เกิดอุบัติเหตุฟ้าผ่าจึงมีการปรับปรุงแก้ไขระบบให้มีการปล่อยสัญญาณเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตแบบไร้สาย และเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานเข้าด้วยกันเป็นเครือข่ายด้วยสัญญาณไปยังบ้านพักข้าราชการของหน่วยงานทุกหลัง ประกอบกับในช่วงปี ๒๕๔๗ ระบบแม่ข่ายของหน่วยงานชำรุดและไม่มีการซ่อมแซม จึงไม่สามารถเก็บข้อมูลของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตได้ โดยจะปรากฏเพียงหมายเลขไอพีของหน่วยงานเท่านั้น แต่จะไม่ทราบว่าผู้ใช้งานเป็นใครและใช้งานจากคอมพิวเตอร์เครื่องใด อีกทั้งวันที่มีการเผยแพร่ภาพผู้อุทธรณ์อ้างว่าในวันที่ ๒๔-๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ตนอยู่ที่จังหวัดภูเก็ตเพื่อติดตั้งระบบไฟฟ้าที่บ้านของบิดามารดา โดยมีหลักฐานใบเสร็จรับเงินค่าซื้ออุปกรณ์ไฟฟ้าของร้านค้าในจังหวัดศรีสะเกษ วันที่ ๒๖-๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เดินทางไปปฏิบัติงานที่อำเภอพาราณสี จังหวัดอินเดีย เลิกงานเวลา ๒๒.๐๐ น. และ ๒๒.๓๐ น. ตามลำดับ วันที่ ๑-๑๖ มีนาคม ๒๕๕๐ ไปราชการที่อำเภออัสสัม จังหวัดเนปาล โดยไม่ได้มีการสอบสวนว่า ผู้อุทธรณ์ได้กลับมาที่หน่วยงานในอำเภอเมืองอินเดียใน

© Original Artist
Reproduction rights obtainable from
www.CartoonStock.com

search ID: r0n676

ตอนกลางคืนหรือไม่ จึงต้องยกประโยชน์ให้กับผู้อุทธรณ์ อย่างไรก็ตาม แม้ผู้อุทธรณ์จะอ้างว่าไม่ได้บังคับให้นางสาวเอมีเพศสัมพันธ์กับนายเสือ โดยเป็นความยินยอมของนางสาวเอมีเองที่ต้องการประชดเพราะมีความหึงหวงที่ผู้อุทธรณ์ไปมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่น ก.พ.ค. เห็นว่าการเรียกให้ชายอื่นมามีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่เป็นภรรยาของตนแล้วบันทึกภาพลงวิดีโอเทปแล้วทำสำเนาลงแผ่นวีซีดีนับว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง ขณะเกิดเหตุผู้อุทธรณ์ดำรงตำแหน่งนักวิชาการฯ ๖ ว มีหน้าที่ให้ความรู้แก่ผู้เข้ารับการศึกษาอบรม เปรียบเสมือนครูบาอาจารย์ การประพฤติปฏิบัติเช่นนี้ย่อมกระทบต่อชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ ทำให้เกิดความเสื่อมเสียอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามนัยมาตรา ๘๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำผิด

อย่างไรก็ตาม มีปัญหาข้อกฎหมายที่ ก.พ.ค. ตรวจสอบแล้วเห็นว่า เรื่องนี้ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้อุทธรณ์ในข้อกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งการสอบสวนเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายทุกประการ แต่ปรากฏว่าคณะกรรมการสอบสวนก็ดี ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ดี หรือแม้คู่กรณีในอุทธรณ์ซึ่งเป็นผู้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรมฯ พิจารณาต่างก็ไม่มีความเห็นเห็นว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามรายงานการประชุม อ.ก.พ. กรมฯ ในการประชุมครั้งที่มีการพิจารณาความผิดของผู้อุทธรณ์ก็ไม่ปรากฏว่าคู่กรณีในอุทธรณ์ได้ให้ความเห็นว่าผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด จึงเป็นกรณีไม่ครบเงื่อนไขตามกฎหมาย ตามนัยมาตรา ๘๓ วรรคสอง มาตรา ๘๗ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๑๓๒ และมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๑/ ว ๑๓ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้นที่จะเสนอให้อ.ก.พ. กรมฯ พิจารณามีมติได้ แม้มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จะบัญญัติให้อ.ก.พ. กรมฯ มีอำนาจหน้าที่พิจารณาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยและการสั่งให้ออกจากราชการ แต่ก็แตกต่างกับอำนาจหน้าที่ อ.ก.พ. กระทรวง และ ก.พ. ตามที่บัญญัติในมาตรา ๑๐๓ ที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณารายงานการลงโทษหรือการดำเนินการวินัยโดยจะมีอำนาจหน้าที่พิจารณาได้ก็ต่อเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ กล่าวคือ คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หรือผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจสั่งบรรจุ เห็นว่าเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น การที่คู่กรณีในอุทธรณ์มีคำสั่งกรมฯ ลงโทษปลดผู้อุทธรณ์ออกจากราชการตามมติ อ.ก.พ. กรมฯ จึงเป็นการสั่งลงโทษที่ดำเนินการโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าวและดำเนินการเสียใหม่ให้ถูกต้อง

ข้อสังเกต คือ เรื่องนี้ผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทำพลาตถนัดใจที่ไม่พิจารณาสั่งการโดยมีความเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ถูกลงโทษเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

คำวินิจฉัย ก.พ.ค

ข้อเท็จจริง ผู้อุทธรณ์เดิมรับราชการตำแหน่งนายช่างรังวัด ระดับชำนาญงาน สำนักงานเทคโนโลยีทำแผนที่ ผู้อุทธรณ์คำสั่งกรมที่ดินสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือมีพฤติการณ์อันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕ ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ กรณีที่ผู้อุทธรณ์ได้ขาดราชการตั้งแต่วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ รวม ๔๔ วัน ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ยื่นใบลาป่วย ลากิจส่วนตัว และลาพักผ่อนแต่ผู้บังคับบัญชาไม่อนุญาต การลา เนื่องจากการลาป่วยผู้อุทธรณ์ไม่แข็งแรงและไม่ยื่นใบรับรองแพทย์ ลากิจย้อนหลังโดยไม่ปรากฏเหตุผลความจำเป็น และเสนอใบลาพักผ่อนแล้วหยุดราชการไปก่อนที่จะได้รับอนุญาต ซึ่งตามทางการสอบสวนรับฟังได้ว่า เหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่มาปฏิบัติราชการเนื่องจากหลบหนีคดีอาญา

ข้ออุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์อุทธรณ์ว่าตนถูกสั่งลงโทษที่ไม่เหมาะสมกับความผิด เป็นการลงโทษรุนแรงกว่าผลที่ได้กระทำ และไม่ให้ความเป็นธรรมกับตน เนื่องจากผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นทราบเหตุผลและความจำเป็นของตนเป็นอย่างดี อีกทั้งทนายความของอีกฝ่ายหนึ่งคอยติดตามตนส่งคนมาเฝ้าที่ทำงานทุกวัน มีการตรวจสอบดูสมุดลงเวลา มาปฏิบัติราชการของตน ทำให้ตนไม่สามารถเข้าไปปฏิบัติหน้าที่ราชการได้ ตนได้ยื่นใบลาป่วย ลากิจ และลาพักผ่อนตามสิทธิที่พึงลาได้ ตามระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๕ ขอให้สั่งการให้กรมที่ดินมีคำสั่งยกโทษและให้ตนกลับเข้ารับราชการ

คำวินิจฉัย ก.พ.ค. พิจารณาแล้ว เห็นว่าเกี่ยวกับเรื่องนี้มีมติคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ได้กำหนดการลงโทษข้าราชการผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง กรณีละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่า ๑๕ วัน โดยไม่มีเหตุอันสมควร และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย ว่าควรลงโทษไล่ออกจากราชการ สำหรับกรณีของผู้อุทธรณ์ หลังจากละทิ้งหน้าที่ราชการไปแล้วได้กลับมาปฏิบัติราชการอีก แม้ผู้นี้จะเคยถูกลงโทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน และภาคทัณฑ์มาแล้ว ก็ได้รับการล้างมลทินตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกอบกับเมื่อผู้อุทธรณ์ยื่นใบลาป่วย ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๑ ใบลาพักผ่อนลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๑ และลงวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๑ ผู้บังคับบัญชาก็ไม่ได้สั่งการในใบลาดังกล่าวในทันที แต่ได้สั่งการเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน

๒๕๕๑ จึงเป็นการสั่งการค่อนข้างล่าช้า ก.พ.ค. จึงวินิจฉัยให้กรมที่ดินลดโทษผู้อุทธรณ์จากไล่ออกจากราชการ เป็นลงโทษปลดออกจากราชการตั้งแต่วันไล่ออกจากราชการเป็นต้นไป

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

๑ ป่วยจริงหรือเปล่า

จังหวัด ฮ. มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นายเฉยฉำ ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข ระดับชำนาญงาน สังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ฮ. ซึ่งกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ทางราชการตามมาตรา ๘๒ (๓) และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีกรณีกระทำความผิด คือ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ฮ. ได้มีคำสั่งให้ นายเฉยฉำไปปฏิบัติหน้าที่ในงานสัปดาห์สุขภาพจิต โดยได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเกี่ยวกับงานยาเสพติด และงานพระราชบัญญัติสุขภาพจิต ในวันที่ ๑ - ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ แต่นายเฉยฉำไม่ได้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการที่งานสัปดาห์สุขภาพจิตตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย โดยในวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๕๔ นายเฉยฉำได้โทรศัพท์แจ้งให้หัวหน้างานสุขภาพจิต สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ฮ. ทราบว่าตนเองมีอาการป่วย และได้ไปรับการรักษาพยาบาลที่โรงพยาบาล ย. ไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ที่งานสัปดาห์สุขภาพจิตได้ ผู้บังคับบัญชาจึงโทรศัพท์ไปสอบถามข้อเท็จจริงที่โรงพยาบาล ย. ได้ความว่า นายเฉยฉำไม่ได้ไปรับการรักษาตามที่แจ้งให้ทราบแต่อย่างใด นอกจากนี้ยังปรากฏว่า ที่ผ่านมามีการปฏิบัติหน้าที่ของนายเฉยฉำเกี่ยวกับงานด้านสุขภาพจิตมีความล่าช้า ขาดความรับผิดชอบ ไม่เอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่ ส่งผลให้เกิดความยุ่งยากในการปฏิบัติงานของเพื่อนร่วมงาน ทั้งที่นายเฉยฉำเคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับงานที่ตนเองรับผิดชอบหลายครั้ง และก่อนที่จะมาปฏิบัติหน้าที่ที่งานสุขภาพจิต นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด ฮ. ก็เคยมีหนังสือว่ากล่าวตักเตือนนายเฉยฉำกรณีมีพฤติกรรมไม่เหมาะสมในการปฏิบัติหน้าที่ราชการมาแล้วด้วย

๑ มวยเรือเวที

จังหวัด ก. มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์นางร้ายส้ม ตำแหน่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน สถานีอนามัยตำบล ข. สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ ค. จังหวัด ก. กรณีกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการด้วยความตั้งใจ ตามมาตรา ๘๒ (๓) และมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยมีกรณีกระทำผิดคือ ไม่ลงบันทึกข้อมูลผู้ป่วยที่มารับบริการในวันที่ตนเองอยู่เวรรักษาพยาบาลให้ครบถ้วน และจ่ายยาให้กับผู้ป่วยทั่วไปที่มารับบริการไม่ถูกต้องตามมาตรฐานวิชาชีพหลาย

ครั้ง ก่อนหน้านี้นางรังสิมเคยปฏิบัติหน้าที่บกพร่องในทำนองเดียวกันนี้และหัวหน้าสถานีอนามัยได้เคย ตักเตือนด้วยวาจาแล้วหลายครั้ง แต่นางรังสิมยังลงรายงานเวรระเบียบและจ่ายยาให้กับผู้ป่วยบกพร่องอยู่ สาเหตุเนื่องจากก่อนย้ายมาปฏิบัติราชการที่สถานีอนามัยตำบล ข. นางรังสิมปฏิบัติงานที่สำนักงาน สาธารณสุขอำเภอ ค. และสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ก. มาเป็นเวลานานหลายปี โดยไม่ได้ปฏิบัติงานที่ เกี่ยวข้องกับการรักษาพยาบาล จึงทำให้ขาดความชำนาญในการรักษาพยาบาล เหตุเกิดระหว่างเดือน มกราคม ๒๕๕๓ – กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ปัจจุบันจังหวัด ก. ได้มีคำสั่งให้ นางรังสิมไปปฏิบัติราชการด้าน สุขาภิบาลที่โรงพยาบาล ง.

๑) หนี้สินพันพิช

กรณีจังหวัดคะน้ำธานี มีคำสั่งลงโทษไล่นางเจียมตัว ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพชำนาญการ สังกัดกลุ่มการพยาบาล โรงพยาบาลฝักกาดหอม สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดคะน้ำธานี ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ อันเป็นวันที่เริ่มลงโทษที่ราชการเป็นต้นไป กรณีกระทำผิดวินัยอย่าง ร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา ๘๕ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ โดยมีกรณีกระทำผิดคือ นางเจียมตัวไม่มาปฏิบัติราชการตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ และไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย สาเหตุ เชื่อว่าเป็นเพราะมีหนี้สินมาก เนื่องจากก่อนหน้านี้นางเจียมตัวได้กู้เงินจากธนาคารกรุงเก่า จำนวน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท ครบกำหนดชำระวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ยังมีหนี้สินค้างชำระ ๑,๔๐๐,๐๐๐ บาท กู้เงิน จากธนาคารบางกอก จำนวนเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ครบกำหนดชำระวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ ยังมีหนี้สิน ค้างชำระ ๘๐,๐๐๐ บาท และมีหนี้สินเงินกู้ค้างชำระกับสหกรณ์ออมทรัพย์สาธารณสุข ข. ๙๙๐,๐๐๐ บาท เมื่อตรวจสอบจากฐานข้อมูลทะเบียนคนตายตามภูมิลำเนาแล้ว ไม่พบรายการข้อมูลคนตายของนางเจียมตัว

ข้อสังเกต เรื่องทำนองนี้มีให้พบเห็นบ่อย ๆ และมีผลกระทบต่อหลายคนทั้งตัวผู้ถูกลงโทษเอง คนในครอบครัว คนที่ค้ำประกันหนี้ธนาคารกับหนี้สหกรณ์ เป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงจริง ๆ ครับ เพราะฉะนั้น ควรใช้จ่ายอย่างประหยัด หากจำเป็นจะต้องกู้เงินก็ควรจะถูกเท่าที่จำเป็นจริงๆ อย่ากู้จนเต็มเครดิต จะค้ำ ประกันหนี้สินใครก็ควรตรวจสอบว่าเชื่อใจได้จริงๆ จะได้ไม่ต้องปวดหัวภายหลัง
